

kan jeg paa de fleste Punkter give min Tilslutning. Det samme gælder det Foredrag, som blev holdt af Ministeren. Og navnlig maa jeg give min Tilslutning til den Ros, der er bleven ydet vort Postvæsen, Københavns Postvæsen, som jeg kender til som Forretningsmand. Vi have vel neppe nogen anden Etat her i Landet, som ikke blot tjener Penge til Staten, hvad der blev klarlagt af den højtærede Minister, men som ogsaa i en Aarrække, skønt den har arbejdet under vanskelige Forhold, har gjort Fyldest saaledes, at en Klage over Postvæsenet er mellem Forretningsmænd næsten ukendt, hvilket er forbavsende efter den store Udvikling Postvæsenet har taget, siddende i de samme smaa og vanskelige Kaar som for en Aarrække tilbage.

Jeg kan imidlertid ikke lade denne Diskussion gaa til Ende uden at fremkomme med nogle Bemærkninger, som skulle være rettede paa to Punkter.

Det ærede Medlem fra Kalundborg (Krabbe) fremførte et Ønske, et Forlangende om, at Materiale og Arbejde skulde være danske. Den ærede Minister gav sin Tilslutning dertil, og jeg vil ogsaa af Hjertet give min Tilslutning dertil. Men jeg har lovet mig selv, at dette Spørgsmaal ikke skulde komme frem her i Tinget, uden at jeg fremkom med nogle Erfaringer, jeg har haft Lejlighed til at gøre udenfor Tinget. Det ene er om den Maade, hvorpaa Regering og Rigsdag fremme Leverance af dansk Arbejde — ja, det ligger maaske lidt udenfor, men det kan dog bringes i Samklang med Dagsordenen, naar Taler er om Leverance af Materialier til det foreslaaede Arbejde. I alle de Jernbanelove, vi vedtage, ikke blot om Statsbaner, men ogsaa om Privatbaner, staar der, at der tilstaaes Toldfrihed for Indførelse af fremmede Materialier, fremmede Maskiner m. m. Kan det nu ikke gaa op for os, at lige saa lidt som vi her i dette Ting, der har en frihandelsvenlig Tendens, skulde gaa med til at give dansk Industri en saadan Beskyttelse og saadanne Begunstigelser, som kunde siges at være en Udsultning af og en Uret overfor den konsumerende Del af Befolkningen, lige saa lidt maa der være Grund til gennem Lovbestemmelser at stille udenlandske Firmaer paa en gunstigere Fod end danske Firmaer og indrømme Toldfrihed for Lokomotiver, Skinner, ja, i det hele taget Materialier til Baner eller, for at holde mig til Sagen og ikke blive afbrudt af den højtærede For-

mand, Toldfrihed for Materiale til det københavnske Posthus. Herved ville vi jo stille de indenlandske leverancedygtige Firmaer akkurat lige saa meget ugunstigeré som Toldens Beløb er. Vi give i Konkurrencen udenlandske Firmaer et Forspring paa voré egne danske Firmaers Bekostning. Dette vil jeg sige i Dag, og jeg har lovet mig selv efter de grelle Eksempler, jeg som Forretningsmand har set paa dette, at gentage det atter og atter her i Tinget, til enten jeg er bleven overbevist om, at jeg har taget fejl, eller dette Ting og Regeringen tage Hensyn dertil. Det var den ene Bemærkning.

Den anden Bemærkning skal gælde den Maade, hvorpaa Staten forhandler med private Personer om Ejendommens Overdragelse. Begge de Tilfælde, jeg drager frem, referere sig til den foreliggende Sag. Det ene angaar Erhvervelsen af et Posthus, det andet Erhvervelsen af en Telegrafbygning. Vi have set, at der er blevet ført Forhandlinger om Erhvervelse af en ny Bygning eller halvt fuldført ny Bygning paa Gammeltont for Telegrafvæsenet. Vi saa Forhandlingerne blive førte saa langt frem, at der Mand og Mand imellem var givet Haandslag, og at Forhandlingerne var afsluttede saaledes, at Entreprenørerne i god Tro kostede Tusinder og atter Tusinder af Kroner paa at udføre de Ordre, Staten gennem sin Minister som Køber gav dem, og da saa det hele faldt sammen, stod Entreprenørerne med Fallitten over Hovedet og som stakkels Per Eriksen og faa ikke en Øre derfor. Saaledes kan man ikke bære sig ad i privat Handel og Vandely, thi saa ere vi lige saa galé og lige saa daarlige som de Forretningsmænd, der ved anden Lejlighed i Gaar blev fremdragne her i Tinget af det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Birck). Staten maa under ingen Omstændigheder være med til at give sig selv Præget af at være Forretningsmand af 2den eller 3die Klasse.

Det var, hvad angik Telegrafbygningen. Hvad nu angaar Postbygningen, vil jeg henlede Opmærksomheden paa, at det i Aar er, saa vidt jeg husker, 11 Aar og nogle Maaneder, siden man havde udfærdiget Købekontrakter til daværende Indrigsminister Bardenfleths Ratihabering angaaende Købet af Løvstræde-Ejendommene. Det var saa vidt fremskredet, at alt var færdigt, og det var paa et Tidspunkt, hvor det havde været saa let for Ministeren som Fod i Hose at faa Bevil-